

5. antologie českého hororu

Autobusák

Jeskyně přání

Sobotní obřady

Koňouři

Nejkrásnější dárek

PŘÍCHOD ZLA

Vana

Dvojitý agent

Vládce myšlenek

Třetí oko

Fotograf Smrti

Infernum

m

ISBN 978-80-87622-20-9

5. antologie

českého hororu

povídky

„Všechny špatné vlastnosti se vyvíjejí v rodině.
Začíná to vraždou a pokračuje to přes podvody
a opilství až ke kouření.“

Alfred Hitchcock
(* 1899 – † 1980)

Objevili jsme už 47 Českých Kingů

S radostí Vám oznamuji, že zájem o antologie českého hororu nebyvale roste, a to jak ze strany autorů, tak i čtenářů. Vždyť do 5. antologie... se rozhodlo zapojit nejvíc 'psavců' v historii projektu Hledáme 100 českých Kingů. Konkrétní číslo hovoří o 58 zájemcích! Nemilosrdným sítem kvality nakonec prošlo 12 povídek od 13 autorů. Náročné, až kruté, ale úžasné!

Ještě z podobného soudku: důkazem kvality našich autorů je i to, že se již dokáží prosadit sami. Uvedu tři příklady: Honza Vojtíšek vydal knihu Třináctá hodina, Martin Štefko Mrtví kráčí po zemi a Jiří Šedý Děsy a běsy.

Troufám si tvrdit, že 5. antologie..., kterou právě držíte v rukách, Vás svým silným obsahem nezklame.

Jako vždy, ani teď neodolám, abych nepřipomněl jména těch, kteří se mohou chlubit titulem Český King (tučně jsou označeni tvůrci z 5. antologie...): **Bárová Lucie**, **Barták Daniel**, Bauerová Ida, **Boček Petr** a **Zubík Miloslav**, Borovská Věra, Brejchová Dominika, Burger Libuše, Cepáková Dana, Černý Michal, Dvořák Otomar, **Epstein Michal**, Erhartová Petra, Fikar Václav ml., Fryčová Jana, Hanušová Ingrid, Havelková Martina, Hlaváček Zdeněk, Chyba Radomír, **Chytilová Hana**, Jeník Petr, Kalina Milan, Ladko Milan, Lipšanský Jan, Lišková Jana, **Lukačovičová Petra**, Maršálek Pavel, Mašek Josef, **Mikule Stanislav**, **Nedoma David**, Pešák Ondřej, Pešaut Jiří, **Polanka Ladislav**, Procházka Vladimír, Pucholtová Věra, Richter Aleš, Slováková Petra, Sokol Vladimír, Šedý Jiří, Špaček Silvestr, Štarková Petra, **Štefko Martin**, **Štěrbá Luboš**, Vičar Zbyněk, Vnouček Jan, **Vojtíšek Honza**, Zárubová Aneta. Počet Českých Kingů dosáhl čísla 46, respektive 47, v jednom případě totiž píše autorská dvojice.

Dosti slov! Teď se již vrhněte na čtení. Cituji jednoho z autorů: „Atmosféra strachu a nejistota, co je a co není skutečné, to je opravdový horor.“ Posílám Vám příjemně mrazivé doteky hrůzy a děsu, doplněné o něžnost a jemnost.

Ladislav Kocka, nakladatel, 06/2014

První povídka

Honza Vojtíšek

Autobusák

Smáli jsme se mu samozřejmě všichni. Myslím, že jen málokdo by to v podobném okamžiku, daném věku, stejně příhodné situaci a celkovém rozpoložení neudělal. Stejně tak bych řekl, že to právě v ten okamžik o vás samotném nic moc nevypovídá. Může, ale nemusí.

Nejdříve jsme se tam scházeli jen nahodile. Bylo to jedno z mnoha míst, kde jsme zabíjeli čas. Jedna z mnoha možností, která byla odpovědí na otázku, kde se sejdeme příště. Časem jsme se tam často scházeli již účelově. Kvůli němu.

Ten park uprostřed města byl postaven záměrně. Oáza ve středu betonové džungle. Ze dvou stran obchodní komplexy, ze třetí panelová zástavba, ze čtvrté něco, co mělo vypadat jako les, jenže obklopené betonovou zástavbou by se pro to hodilo jakékoliv jiné označení. Park tvořily čtvercové asfaltové obrazce chodníků, několik laviček, okrasných stromů a keřů, tvořících různá zákoutí. Nevypadalo to tragicky a být to na jiném místě, možná by to bylo i fajn. Tady to bylo naprosto mimo. Nikdo si tam nechodil posedět, odpočinout. Děti si tam nehrály. Psi nepobíhali. Dokonce i ptáci se tomu místu jakoby vyhýbali. Snad je rušil okolní ruch a zvuky. Místo centra odpočinku se to stalo jen jistým úsekem na cestě z bodu A do bodu B. Součást trasy domov-obchod. Země nikoho. Prostor nula. Opravdu. Nikdy byste tam nezaregistrovali aktivitu, která se od podobně vyhlížejícího místa očekává. Byla to oáza, to ano, ale oáza ničeho uprostřed živoucího, spěchajícího města. Uměle vytvořená oáza, nijak neplnící svůj účel.

Jedna lavička byla za těch několik let již natolik zarostlá okrasnými borovicemi a trnitými keři růže, že tvořila vhodný přirozený úkryt, který před okolními pohledy dokonale schovával vaše neřestné chování. Mohli jste tam nerušeně kouřit, popíjet, muchlovat se. Nevidění, nerušení.

Ani pořádně nevím, kdy a proč jsme se tam setkali poprvé. Ale vyhovovalo nám to. Stejně tak si už nevybavím, kdy nám došlo, že je to místo jednou z pravidelných zastávek na jeho trase. Na první setkání s ním se ale zapomenout nedá.

Zevlovali jsme tam jako vždycky. Cigárka, kolující pivo, vtípky, smích a náctileté vytahování se. Prostě pohodička. Škola, rodiče, povinnosti neexistovaly. Byly někde daleko za nepřekonatelnou hradbou. V každém případě zcela mimo dosah našich myšlenek. A najednou jsme zaslechli ten zvuk. Upoutal nás, protože do toho všeho nějak neseděl. Ohlédli jsme se a tu scénu, jako mnoho ostatních, které mám s ním spojené, z paměti nevymažu již zřejmě nikdy. Blížil se k nám, souvislou, trošku zrychlenou chůzí těsně u pravého okraje chodníku. V loktech ohnuté ruce pro chůzi netypicky napřažené před sebe. Až později nám došlo proč. Čím více se k nám blížil, tím více nám docházelo, že on a ten zvuk patří k sobě. Trvalo to, ale nakonec to bylo jasné. A snad hned těsně poté jsem ten zvuk identifikoval. Překvapilo mě, jak dokonale pouze svými rty a hlasivkami dokáže imitovat zvuk motoru.

Skoro každé město, každá vesnice, každá soudržnější komunita má nějakého místního blázna, podivína. Ať už jím ten člověk opravdu je nebo ne. Vždycky se najde netypicky se chovající jedinec, o němž si ostatní šeptají, za jeho zády si na něj ukazují, bojí se ho, nebo se mu smějí. A svorně jej označují za blázna.

Tedy jsme se setkali s tím naším. Byl to kluk snad stejně

starý jako my. Možná o něco mladší, ale ne o moc. Ne že by byl vyloženě odpudivý, ale to vědomí, že je na tom mentálně mnohem níže, respektive hůře než vy, ho činilo nehezským. Možná kdyby se on sám nebo jeho rodiče o to snažili, mohl by vypadat i lépe. Ale proč by měli? Vypadal ve skutečnosti úplně normálně, jen v kolektivu dokonalostí, krásou, typičností a hormony postižených jedinců mu to bylo ke škodě. Byl lehce při těle, nevýrazných očí a silně kudrnatých vlasů barvy pochcané slámy. Nesetkat se s ním za tak podivných a netypických okolností, neodlišovat se tak viditelně od všech ostatních, klidně by se mohl bez problémů stát součástí našeho *Společenstva zarostlé lavičky*. Asi by nepatřil k nejvýraznějším a vůdčím členům, ale někam by patřil a holky by ho v rozmarlné náladě možná nechaly i sáhnout.

Takhle to ale prostě nebylo možné.

Blížil se a zvuk motoru s ním. Aniž by si nás všiml, aniž by nějak registroval, že je ta lavička a její okolí plně obsypána rozvernými mládežníky, kterým by se možná každý spíše vyhnul, zastavil u lavičky. „Vypnul“ motor a „otevřel dveře“. Stáli jsme zařezaní jako prve. Ty zvuky měl dokonale zmáknuté. Chvilí počkal, pak zase dveře „zavřel“, „nastartoval“, „zatočil volantem“ a odjel. Zírali jsme tím směrem ještě hodně dlouho poté, co už nám dávno zmizel z dohledu.

Když jsme ho později v různých časech potkávali na jiných místech ve čtvrti, došlo nám, že naše lavička byla jen jednou z mnoha jeho zastávek. Měl pevně určenou trasu, kterou pravidelně objížděl. Někdy i dvakrát denně. Zpravidla jezdil sám, občas s ním jezdil ještě jeden kluk. Normální asi nebyl, ale tak *jiný* jako jeho kudrnatý kolega asi taky ne. Myslím si, že s ním z velké části jezdil z opravdového kamarádství.

Začali jsme mu říkat Autobusák.

Nikdy jsme ho neslyšeli promluvit. Nikdy nedal sebe-menším pohybem, pohledem nebo prostě čímkoliv najevo, že by si nás všiml. Mohli jsme na něj mávat, mluvit, smát se mu. Prostě jsme pro něj neexistovali. Byl jen on, jeho představa autobusu a trasa, která se musela projet.

Začalo to, samozřejmě, posměšky. Nešlo se nesmát. Je snad stejně starý jako vy. Ale zatímco vy myslíte nejvíce na to, jak to vypadá v kamarádčiných kalhotkách a jak se tam co nejdříve a nejpohodlněji dostat, on si představuje, že je autobus. Že to má dokonale zmáknuté a má to přesný řád, šlo v tu chvíli stranou. Smáli jsme se, ukazovali si na něj. Snažili se na něj mluvit. Byla to myslím Lenka, která si vyhrnula své triko a vrazila mu před obličej svá pevná prsa s tím, jestli by se nechtěl na autobusařinu vykašlat a věnovat se kozičkám.

Jako bychom pro něj neexistovali. Tím nás ale jen provokoval k tomu, abychom přitvrdili.

Byl to Ludvík, kdo náš vztah s Autobusákem převedl z verbální roviny do fyzické.

Ten den byl jako každý jiný. U lavičky se nás slezlo pár. Cinkaly lahve, od úst stoupal cigaretový dým. Když jsme z dálky zaslechli již povědomý zvuk Autobusákova motoru, Ludvík vyskočil na lavičku, postavil se na její kraj, rozepnul si poklopec a vyčkával.

Autobusák jako kdykoliv jindy přijel, aniž by si nás nějak všimal nebo nás bral na vědomí, zastavil těsně u lavičky, vypnul motor a otevřel dveře. V ten moment Ludvík z rozparku vylovil penis a začal na něj močit. „Chceš dneska natankovat plnou?“ smál se mu a my s ním.

Nehnul ani brvou. Chvilí netečně stál, obličej a košili mokré od Ludvíkovy moči. Pak zavřel dveře, nastartoval a odjel. Trvalo nám dlouho, než jsme, vysílení smíchem, mohli popadnout dech. Jen na pár milisekund mi hlavou

probleskla myšlenka, že přece není možné, aby na tohle nijak nereagoval. Na stejně kratičkou chvíličku mi to přišlo děsivé. Pak to však bylo pryč. Záchvat smíchu a uznání Ludvíkova nápadu všechno ostatní přehlušilo a zatlačilo někam do temnoty neexistence.

Když jel Autobusák v tandemu se svým kamarádem, nikdo si nic moc nedovolil, snad proto, že jsme ho vídali tak sporadicky a nevěděli, co od něj očekávat. Když jel ale sám, bylo to horší a horší. Házeli jsme po něm lahve, bláto, típlé i hořící vajgly. Polévali ho pivem. Vráželi do něj, jen aby ho vyprovokovali k nějakému činu nebo jej vykolejili z jeho zaběhnutého režimu. Jednou se k němu přidal Martin. Počkal, až Autobusák přijede, postavil se vedle něj, spolu s ním nastartoval a v těsném závěsu za ním s ním kus poodjel.

Na nic z toho kudrnatý Autobusák nijak nereagoval.

Svůj další kousek Ludvík vybalil v pátek. Byl to běžný páteční podvečer. U lavičky nás stálo pět. Já, Petr, Lenka, která to zrovna táhla s přítomným Jardou, a Ludvík. Ostatní měli buď jiný program, nebo se ještě nedokázali vymanit z rodinného kruhu povinností. Přidají se později. Nebo třeba ne.

Autobusáka jsme, po prvotním zapálení, už ani nijak nevyhlíželi. Když přijel, přijel, něco se rozjelo, nebo jsme se mu jen vysmáli. Dostávalo se to do situace, že jsme ho tu a tam prostě nechali být.

Když však v dálí zavrčel jeho motor, Ludvík zpozorněl. Postavil se a ohlédl směrem ke zvuku. Úkrokem postoupil k okraji lavičky, přesně na místo, kde Autobusák zastavoval. My ostatní jsme se automaticky seřadili do dvoustupu a vytvořili kratičkou uličku, jíž Autobusák projede. Ludvík vrazil pravačku do kapsy kalhot, chvíli tam šátral, a když ji vytáhl, něco skrýval v sevřené pěsti.

Všichni jsme stáli a sledovali jeho příjezd. Jarda salutoval. Lenka si jazykem přejížděla po rtech.

Autobusák přijel, projel naší uličkou a zastavil těsně vedle Ludvíka. Petr pohlédl na hodinky a konstatoval: „Přesně na čas, vole!“ Všichni jsme však sledovali Ludvíka.

Ludvík počkal, až Autobusák vypne motor a otevře dveře. Zvedl ruku sevřenou v pěst, rozevřel ji a mince, které ukrývala, mu vsypal do kapsy klokanky. Pak mu skočil na záda, pevně ho objal kolem krku rukama a kolem pasu nohama a zavelel: „K Orlu, pane řidiči!“ My jsme se už neudrželi a vybuchli ve smích. Všichni jsme však sledovali, co se bude dít dál.

Nedělo se nic, co bychom již do posledního okamžiku neznali. Autobusák prostě jako vždycky zavřel dveře, nastartoval a s Ludvíkem na zádech odjel dál po své trase směř Obchodní dům Orel. Směrem k Ludvíkovu domovu.

Na konci parku zahnul vpravo a zmizeli nám z dohledu. Hlas jeho motoru utichl o pár vteřin později.

Bylo to naposled, co jsme Ludvíka viděli. Živého.

Dětské a mládežnické party občas vytváří různá spojení a přátelství. Stýkáte se v partě s lidmi, o nichž víte poměrně dost věcí, máte k nim vytvořený různý vztah, ctíte je, máte je rádi, víte, že je na ně spolehnutí a existuje hromada věcí, které byste pro ně byli schopni a ochotni udělat. Ale třeba vůbec nevíte, kde bydlí, nebo dokonce ani neznáte jejich skutečné jméno. Existují pro vás jen pod danou přezdívkou a jako někdo, kdo tvoří partu. Mimo její hranice prostě neexistují, nepasují tam.

Samozřejmě jsme čekali, že se Ludvík vrátí. Nevrátil. Věděli jsme zhruba, někteří z nás možná i přesně, kde asi tak bydlí, ale nikoho z nás ani nenapadlo za ním zajít. Třeba se rozhodl zůstat doma, nebo si našel jinou zábavu. Po několika desítkách minut jsme ho pustili z hlavy, ať si dělá,

co chce, a pokračovali v obvyklé zábavě. Dopili piva, dokouřili cigarety, a když se setmělo a ochladilo, přesunuli jsme se do nejbližšího pohostinství.

Že se neukázal ani o víkendu nás sice zarazilo, ale neřešili jsme to, prostě jsme se bavili bez něj. Kdo ví, co se stalo a ani nás to nějak zvlášť nezajímalo. Prostě až bude chtít, tak přijde. V tomhle jsme si byli všichni rovni. Chceš, přijď. Nechceš, nechod', a přijď, až zase budeš chtít.

V pondělí si mě ve škole, uprostřed hodiny, vyzvedli dva policisté, jeden v civilu, druhý uniformovaný a odvezli mě na stanici. Prý kdy a za jakých okolností jsem viděl Ludvíka naposledy.

Až později jsem se dozvěděl, kromě jiného, že nás vyslechli skoro všechny z party. Nějakou podivnou intuicí ani jeden z nás neřekl, za jakých opravdových okolností jsme Ludvíka viděli naposledy. Možná jsme ale měli. Jako jeden muž jsme svorně odpověděli polopravdu. Že se s námi v tu a tu dobu a na tom a tom místě (pravda) prostě rozloučil a odešel. Sám, po svých (lež). Sám jsem byl, a stále více jsem, překvapen, že to prošlo a nikdo se v tom nevrátil.

Podle policejního závěru jsme byli patrně poslední, kdo s ním mluvil a kdo může přesně určit dobu a místo jeho pohybu. Asi necelé tři hodiny poté, co odjel na Autobusákových zádech, ho našli mrtvého pár ulic od jeho paneláku v temném zákoutí bujně vzrostlého křoví.

Policisté nám samozřejmě moc podrobností říci nechtěli. Částečně i proto, že nevěděli. Ale před lidmi jen tak něco neutajíte. Netrvalo dlouho a začaly prosakovat informace. I mezi nás. Dosud nebyli schopni prohlásit, jestli jeho smrt byla nějaká nešťastná náhoda, nehoda nebo vražda. Karel, jehož bratranec pracoval u policie, se dostal k fotkám. Vzhledem k tomu, že v době nálezu Ludvík vypadal nejvíce jako volně pohozená hrouda krvavého masa, která předtím

prošla velkým mandlem – samá modřina, krvavý šrám, otevřená zlomenina a kolem plno krve – policie operovala hlavně se dvěma variantami. Buď odněkud spadl anebo jej srazilo nějaké velké auto. Nákladák nebo autobus. A ta druhá možnost, s ohledem na již zmíněné ohledání, ještě specifická tím, že by nešlo o běžné sražení, to těžké vozidlo by Ludvíkovo tělo muselo buď narazit na zeď anebo se muselo dostat mezi dvě srazivší se vozidla. Jednoduše řečeno, byl zrasovaný ze všech stran. Tomu však odporovala skutečnost, že na dané místo prostě nemohl z blízkého okolí odnikud spadnout (leda tak z letadla nebo pojezdné plošiny či zdviže) a několik desítek metrů v okolí místa nálezu nevedla žádná silnice, z níž by ho do křoví mohl odhodit projíždějící nákladák nebo autobus. V blízkém okolí se nenašly ani stopy po pneumatikách velkého vozidla. A že by minimálně na trávníku obklopujícím křoví musely nějaké zůstat. Ohledání místa vyloučilo možnost, že by Ludvík zemřel na jiném místě a byl pak přemístěn na místo nálezu.

Prostě klasická záhada, již se na zoubek snažil přijít skoro každý, kdo o ní slyšel – od povolaných profesionálních odborníků (tedy policie) přes místní novináře až po amatérské samozvané detektivy.

Byli jsme z toho samozřejmě v šoku. Docela nás to rozhodilo, i partu. Trvalo pár dní, než jsme se na našem místě sešli v počtu větším než dva. O ničem jiném jsme nemluvili, snažili jsme se přijít na to, co a proč se vlastně stalo. Snad proto jsme si toho typického zvuku motoru všimli později než obvykle.

Když jsem se za ním ohlédl, ztuhl jsem tak, že kdybyste do mě chtěli zaseknout sekerku, nepovedlo by se vám to a ještě byste určitě zlomili topůrko. Tentokrát jeli oba. Nejdříve mě to netrklo, ale čím blíže byli, tím mi to bylo jas-

nější a tím více jsem tuhl a děs se zmocňoval dalšího kousku mé mysli. Autobusák kulhal. Jeho kamarádovi plandal prázdný levý rukáv svetru. Při bližším pohledu zřetelně vystupoval obrys jeho levé ruky, kterou měl, v šátku uvázaném kolem krku, položenou pod svetrem na bříse. To byly prvotní projevy změny. Jak byli blíže, zrak samočinně přešel na jejich tváře. Autobusák měl čtyři dlouhé krvavé šrámy na pravé tváři. Dva z nich vedly až takřka na ucho. Jako by jej packou sekla kočka nadměrné velikosti. Jeho kamarád měl obličej samou modřinu, natržený ret a odpřisáhl bych, že jeho nos byl v trochu jiné poloze než vždycky.

Oba přijeli, jako vždy zastavili, nechali nastoupit a vystoupit imaginární cestující, nastartovali a zase odjeli.

Nikdo z nás to nedokázal vyslovit nahlas. Nikdo. Ani tehdy, ani dodnes. Pevně však věřím tomu, že jsem nebyl sám, komu to zjištění, ta krutá a trýznivá myšlenka, to zničující vědomí, začalo řvát v mozku a bušit zevnitř do lebky. Stálo to úsilí a pevné nervy, utišit ho. Ještě neztichlo, svině. Ale už ten zvuk dokáží ignorovat.

Většinou.

Honza Vojtíšek

Honza Vojtíšek (*1978) se vyučil zámečnickem, již dlouhá léta však pracuje jako staniční dozorce na železnici. Hororové povídky začal psát v roce 1997, nejprve do šuplíku a pro pár známých. Na veřejnost se svou tvorbou začal vylézat až někdy v roce 2009. Zpočátku na různých žánrových webových stránkách, postupem času již oficiálněji a pravidelně jak na internetu (Vlčí bouda, Sarden) a v elektronických časopisech (Howard, Kobka, Almanach Vlčí boudy), tak i v antologiích (Třináctá hodina, 4. antologie českého hororu, 66+6 hororů ve sto slovech). V roce 2013 mu vyšla povídková sbírka *Z druhé strany*, sdružující jeho tvorbu z let 1997–2009. Sporadicky píše i poezii. Hororový nadšenec a propagátor. Editorsky k vydání připravil dvě hororové antologie, elektronickou *Třináctá hodina* (2013) a tištěnou *66+6 hororů ve sto slovech* (2014). Ač ho komiksy čistě nebaví, baví ho psát pro ně scénáře (*Jak se stát Zombie*, *Fulciho dech*, *Nic lidského jim není cizí*, *Příznivý čas*). Podle jeho povídky Šestatřicáté narozeniny a částečně na základě jeho scénáře vznikl v roce 2013 amatérský krátkometrážní film *Poslední narozeniny*. Příležitostně o hororu přednáší (např. Bloody Xmas festival, SlavCon), pořádá autorská čtení a hororové projekce. Je zakladatelem a šéfredaktorem elektronického hororového čtvrtletníku Howard, jehož prostřednictvím si plní spoustu snů. V poslední době redaktorsky přispívá na stránky Vlčí bouda. Svou druhou povídkovou sbírku připravuje k vydání na konec roku 2014. Stále sbírá odvahu k napsání románu.

Horor je v současnosti velkou součástí jeho života. Miluje ho pro jeho pestrost, hloubavost, otevřenost i schopnost pojímat jednotlivého člověka i lidstvo jako celek v jeho niterné, temné i přirozené povaze. Je přesvědčen, že dobrý horor o člověku vypovídá mnohem více a niterněji než kdejaký jiný žánr. Miluje ho ve všech možných podobách, literaturou počínaje (to je základ), přes filmy a hudbou konče.

Druhá povídka **Hana Chytilová**

Jeskyně přání

Ačkoliv se Janu Hanákovi po rodné vesnici často zastesklo, nehodlal se do ní už nikdy vrátit. Při každé vzpomínce se v něm rozkmitaly těžko vysvětlitelné obavy, a i proto si koupil pistoli a pravidelně navštěvoval střelnici. Nečekaný noční telefonát Emy Foglové ho rozladil. Nejvíc jej zasáhla věta: „Norbert se zbláznil. Všechny kolem zabíjí.“ Potom se matka jeho kamaráda rozplakala. „Honzo, prosím tě, přijed', zachraň nás...”

Prohledal starou knihovnu v komoře. Chvilí trvalo, než našel to, co hledal. Oprášil svoje drobné album z dětství, prach mu vnikl do nosu i úst, rozkašlal se, napil se minerálky vytažené z ledničky. Pití jej zchladilo jen na okamžik, čím déle držel album v rukách, tím v něm jakoby rostla teplota, dokonce se mu orosilo i čelo. Myslel si, že minulost již v paměti dávno pohřbil. Nebyla to pravda.

Z vesnického dětství si schoval několik fotografií. Ano, tady jsou všichni tři: on – Jan Hanák, vysoký Norbert Fogl a drobný Vojta Březina, kamarádi na život a na smrt. Říkali si sirotci, podle pozůstalých husitů, znali je z hodin dějepisu.

Vybavuje se mu spousta drobností. Kluci se vzájemně přitahovali a obohacovali. Norbert se díky hromotluckému tělu věnoval sebeobraně, naučil kluky sto hmatů a chvatů, kterými se dokázali ubránit komukoli. Trochu je mátl, že byl levák, proto se cvičilo v obrácených postojích. Honza udivoval své kamarády znalostmi chemie, k vrcholům jeho chemických kousků patřilo časování neviditelného písma, třeba napsal ve škole diktát, a když jej učitelka chtěla opravit, text zmizel.

Musel do ředitelny, tam se písmenka působením světla znovu objevila. Vojta vynikal v zacházení s míčem a pukem, a tak ostatní dokonale vyškolil ve fotbalovém i v hokejovém umění. Přátelská parta se mnohokrát vydávala na výpravy po nedalekých kopcích a údolích. A právě při jedné z nich chlapci objevili starou jeskyni. Teprve po podrobnějším průzkumu si všimli, že se uvnitř chodba jeskyně mění spíše v důlní štolu, byly zde vidět zásahy lidských rukou, nejspíš havířů, nechyběly ani dřevěné výztuže. Vysvětlovali si to tím, že jeskyně byla nějak propojena s nedalekými doly, v nichž se od středověku do minulého století těžilo stříbro.

Mnohokrát pečlivě prozkoumávali bludiště chodeb, až v té nejzapadlejší náhodou našli dřevěný pult, na němž si asi havířští mistři zaznamenávali poznámky. Překvapilo je, že na něm leží zaprášená staříčká kniha. Zatímco Norbert a Vojta hladově zkoumali její obsah, Honzu jakási neznámá síla zlákala k tomu, aby se vydal dál. Zaskočilo ho, že v neviditelném zákoutí se skrýval žebřík vedoucí kamsi vzhůru k povrchu země. Nechal se jím vést, do dlaní mu pronikly třísky, sykal bolestí, pavučiny mu záhy zalepily ústa i oči. Přesto se nevzdal. Nabýval dojmu, že kdesi nahoře vidí menší koláč nebe. Něco tam určitě je! Vydechl překvapením, z komína chodby vylezl do kmene tisíciletého dubu. Všichni z okolí o tomto stromu věděli, vždyť byl památkově chráněn, říkalo se, že pod ním odpočíval samotný Žižka. Kmen stromu uvnitř skoro vyschl, a tak v něm vznikl volný prostor, kam by se ukryl dospělý člověk, navíc na severní straně díky útokům mrazivých větrů uprostřed doslova pukal, ochránci přírody jej proto opásali železnou obručí.

Honza tehdy nad nalezením tajného východu zajásal, vrátil se ke kamarádům a třásl se nedočkavostí, až se jim pochlubí se svým úžasným objevem. Norbert i Vojta se na něj ale rozkřikli: Drž hubu, mlč! Z toho, co prý vyčetli, leží před nimi

jakási kouzelná kniha, co ale umí, to nepochopili. Opsali si kousek textu v neznámé řeči. Stálo tam něco jako: Et omnem voluntatem tuam impleat. Teprve venku, kde z chlapců opadla vlna tepajícího napětí, se ho rozjařená dvojice ptala: Cos chtěl říct?! Honza mávl rukou, to nebylo důležité, a objev zatajil.

Ve škole hned na příští hodině dějepisu s textem ze staré knihy zaskočili učitelku. Zavrtěla nevěřičně hlavou, pozvala je do kabinetu a dlouho pátrala ve slovnících po smyslu věty. Nakonec jim řekla: Pokud jste nápis skutečně správně opsali, latinsky by to mohlo znamenat: Já splním každé Tvoje přání. – Potom je upozornila: Může jít o černou magii. Proto, hoši, vždy obezřetně zvažte, jaká přání byste do podobné knihy zapsali, nechtěně lze někomu i ublížit.

Kluci se zatvářili vážně, vše svatosvatě odkývali, jakmile ale vyšli před budovu školy, zajásali. Cítili, že se mohou stát všemocnými, pokud ovšem kniha nelže!

Odpoledne vyrazili do jeskyně. Podrobně zkoumali celou knihu, na levé straně byla propletená řetězem a připoutaná ke skále. Ohmatali každou stránku, snad ani nešlo o papír, nýbrž o pevný pergamen z neznámé látky. Vzápětí po tom zjištění se rozhodli: je čas vše vyzkoušet. Ruka se Norbertovi třásla, když pustil na papír jejich první přání.

Za vesnicí si zřídili provizorní fotbalové hřiště, které se stalo trnem v oku sousedovi Bílkovi. Byl to zlý dědek, kluci by si s ním poradili, kdyby neměl pořád při noze vzteklého dobrmana. Kolikrát je už zahnal na útěk! Leckdy mohli mluvit o štěstí, nešlo o zdraví, ale přímo o život. Proto se zápisem neváhali: Ať se Bílkovic dobrmanovi něco zlého stane.

Následující neděli Honza ráno nedospal. Vzbudil ho Norbert zuřivým tlukotem na okno pokoje. Chrlí ze sebe: Ono to funguje! Člověče, funguje to! Místní myslivci nešťastnou náhodou včera odpoledne při lovu zajíců zastřelili Bílkova dobrmana.

Od toho dne přejmenovali svoji jeskyni na Jeskyni přání a kouzelnou knihu jen na Knihu. Nabízela se jim sice Kniha přání, takový název jim ale připadal nedůstojný, podobal se obyčejné knize přání a stížností v místní restauraci a v samoobsluze ve městě.

V dalších dnech a týdnech šťastní a rozzechvělí psali do Knihy jednu žádost za druhou. „Hlavně musíme šetřit místem,“ varoval Norbert. Každou následující žádost zachycoval menším písmem, texty lepil za sebou. Volných stránek totiž ubývalo a tužeb přibývalo.

Na základě řady pokusů chlapci odkryli základní zákony Knihy: zápisy se nedaly přeškrtnout, vygumovat, vymazat, byly věčné, jednou provždy dané. A platily. Psali přání obecná, jindy konkrétní, a všechna se plnila nemilosrdně krok za krokem. Nikdy žádná nezůstala nevyslyšena.

Po stovkách větších i menších pokusů Norberta napadla děsivá otázka: Co se stane, pošleš-li události proti sobě? Všimli si, že pokaždé zvítězil poslední zápis. Aby se o tom trvale přesvědčili, stvořili jakýsi životní scénář pro souseda Poláčka, slušného člověka a znamenitého rybáře. A tak se přihodilo, že si Poláček nejdřív zlomil nohu, pak se v nemocnici seznámil s mladou hezkou sestřičkou, kterou si vzal. Po půl roce zjistil, že ho na nočních směnách podvádí s chirurgem, tak ji uškrtil pevným vlasem na sumce.

Po čase si Honza všiml, že jejich přáními prorůstá zloba, že lidem či věcem nepomáhají, nýbrž ubližují. Kluci, my vypouštíme do světa zlo, řekl. Škodíme. Zastavme to. Norbert a Vojta se vztekle bránili: cože, někdo jim chce vzít milovanou sladkou zábavnou knihu?! Honza jim ale uváděl konkrétní příklady. Nedoufal, ale přesvědčil je.

Především se zaměřili na samotnou Knihu. Zkusili z ní stránky vytrhnout, síly jim na to nestačily, tak sáhli po sirkách a zapalovači, plamínek ohně se po dotyku s papírem během

chvilky zadusil. Po několika marných pokusech pochopili, že Kniha je nezničitelná. Byla živá, sama se dokázala spolehlivě ubránit. Z domova si dokonce vzali speciální pilku, ani ta nedokázala řetěz poutající Knihu ke skále přerýznout. Nezbylo jim, než se s daným stavem smířit. Později jednohlasně odpřisáhli, že už víckrát do Jeskyně přání nevstoupí. Slib zpečetili krví ze svých zápěstí.

Opuštění jeskyně ovšem jakoby uvolnilo vazby mezi kamarády. Již se tak často nescházeli, cosi jim v tom bránilo, nesli v sobě stopy hříchů či viny, kdykoliv se jeden na druhého podíval, zahlédl svoje černé svědomí. Nedobré skutky pálily, bolely.

Občas se mezi nimi zrodilo i nepřátelství. Například Vojta při školním hokejovém utkání zesměšnil Norberta několika jesličkami. Na konci zápasu si sice podali ruce, ale z Norberta čísel jedovatý chlad. Norbert je nervák, utěšovali se mnozí, však se uklidní. Co se stalo potom, to nikdo nedokázal vysvětlit. Při hokejovém utkání, kde ale Norbert vůbec nehrál, došlo k neštěstí. Vojta při bránění upadl na led a spoluhráč mu v plné rychlosti narazil bruslí do hlavy, nezničitelná helma praskla jako skořápka a ostří brusle vjelo do Vojtova mozku. Přestože mu poskytli pomoc v nejlepší vojenské nemocnici, druhý den zemřel, aniž se probрал s komatu.

Po této smutné příhodě Honzu zaplavily pochybnosti. Je možné, že někdo z nás hraje falešnými kartami? Proto na Norberta udeřil: Byl jsi v jeskyni? Využil jsi Knihu k pomstě?! Norbert se zatvářil kysele, uraženě, obvinění odmítl. Pochybuješ? Pojď se přesvědčit! nabídl. Dali jsme si slib, přísahali jsme, a to je pro mne svaté! Norbert se uhájil a Honza uvěřil jeho čestnosti a pravdomluvnosti.

V následujících měsících se Honzovi a jeho blízkým lepila smůla na nohy. Výčet nenadálých škodících událostí byl nekonečný. Rodiče dostali výpověď ze zaměstnání, museli se